

הדוד המסובך שלי

יוליה קליין

כשהייתי בערך בגילכם, הלכתי, בכל יום שלישי אחרי בית הספר, לבקר את הדוד והדודה שלי. אכלנו את ארוחת הצהריים ביחד, ודודה תמיד הכינה את הקינוח האהוב עלי, רפרפת קרמל עם דובדבנים וציפוי שוקולד. זה היה נהדר! מה שלא אהבתי היו הערבים בהם הדוד שלי היה מחליט לעזור לי בשעורי בית ונעלב תמיד כאשר סירבתי לו. בדרך כלל שמחתי אם מישהו רצה לעזור לי בשעורי הבית, אבל אצל הדוד שלי כל דבר היה מסובך מאוד ולקח הכל פי שלוש זמן.

כך לדוגמה, אם הדוד רצה להוריד את המשקפיים מאפו הוא לא עשה זאת בפשטות, סתם הוריד ושם על השולחן. לא! הוא ניגש

קודם לארון, הוציא משם את נרתיק המשקפיים ושם אותו על השולחן. אחר כך פתח אותו והוציא ממנו את מטלית הניקוי ופרש אותו ליד הנרתיק. אחרי כך עמד רגע ליד השולחן ונח. בסוף אחז בקצות האצבעות שלו בזרועות המשקפיים, הרים אותם בזהירות ובתנועה מהירה הוריד אותם מאפו ושם על מטלית הניקוי. אחרי שנח שוב אחרי המאמץ הזה, עטף את המשקפיים במטלית, שם אותם לתוך הנרתיק, סגר אותו ושם אותו חזרה בארון. תוכלו לתאר לכם עכשיו מדוע העדפתי כי הדודה שלי תעזור לי בשעורי הבית. אבל את דודי אהבתי מאוד. ובמיוחד את הסיפורים שלו. הוא סיפר גם אותם בצורה מסובכת ומיוחדת, כפי שעשה את הכל. הוא ישב בכורסה עם המקטרת שלו בפיו ושאל "אולי תרצה לשמוע ממני שורה ארוכה של מילים?"

אתם מבינים למה הוא התכוון? בשורה ארוכה של מילים התכוון לסיפור. ואני, תמיד כאשר ניחשתי למה הוא מתכוון בתיאורים המסובכים שלו, מיהרתי לומר את המילה הפשוטה. במקרה כזה קראתי מיד "כן, אני רוצה מאוד לשמוע סיפור."

ואז הייתי מתיישב לידו והוא סיפר. עכשיו אספר לכם סיפור שסיפר לי דוד שלי. ואתם שימו לב, ותגידו תמיד את המילים אליהם הוא התכוון בתיאורים המסובכים שלו.

"הייתה פעם רחבה גדולה וירוקה, שעליה עמדו כל מיני צמחים ירוקים וצהובים." כשאמר רחבה גדולה עם צמחים צהובים וירוקים, התכוון לאחו.

"על הרחבה הגדולה והירוקה זו שעליה עמדו צמחים רבים, צהובים וירוקים, הלך פעם, על שתי רגליים, ייצור בגובה של מטר ועשרה

סנטימטר." בזה הוא מתכוון, כמובן, לילד. "הייצור על שתי הרגליים, בגובה של מטר ועשרה סנטימטר, מצא תחת אחד הפרחים איש קטן כמו אצבע, בעל כובע אדום." (גמד). "הייצור בעל שתי רגליים ובגובה של מטר ועשרה סנטימטר חטף את האיש הקטן כמו אצבע, בעל הכובע אדום. וכפי שאנו כולנו יודעים, האישים הקטנים כמו אצבע ובעלי כובעים אדומים, מחזיקים קופסאות מרובעות מלאות עיגולים זהובים." (אוצרות עם מטבעות זהב).

"תן לי את הקופסה המרובעת מלאה בעיגולים זהובים" אמר הייצור בעל שתי רגליים ובגובה של מטר ועשרה סנטימטר.

"בקשה על תפגע בי" אמר האיש הקטן כמו אצבע בעל כובע אדום "ואני אראה לך איפה נמצאת הקופסה המרובעת שלי, מלאה בעיגולים זהובים". והוא הצביע על אחד

מהפרחים הצהובים שעמדו על הרחבה הירוקה הגדולה.

הייצור בעל שתי רגליים ובגובה של מטר ועשרה סנטימטר התחיל לחפור תחת הפרח. אבל האדמה הייתה קשה מאוד והוא לא הצליח לחפור. הוא היה זקוק למקל עם לוח פלדה בקצה (את חפירה). ומאחר שברחבה הירוקה הגדולה עמדו פרחים צהובים רבים הוא לקח את פיסת הבד הארוכה והאדומה שנשא על צווארו (צעף) ושם אותה סביב לפרח שתחתיו הייתה קבורה הקופסה המרובעת מלאה בעיגולים זהובים. הוא גם הזהיר את האיש הקטן כמו אצבע, בעל כובע אדום "שלא תעז להעביר את פיסת הבד הארוכה והאדומה הזו לפרח אחר שברחבה הגדולה והירוקה!" האיש הקטן כמו אצבע, בעל כובע אדום הבטיח זאת בכעס גדול. והרי הכל מה שמבטיחים אישים קטנים כמו אצבע, בעלי כובעים אדומים,

הם חייבים לקיים!
ואז הייצור בעל שתי רגליים ובגובה של מטר ועשרה סנטימטר הלך הביתה והביא את המקל עם לוח פלדה בקצה. הוא שמח מאוד שיוכל לחפור ולהוציא את הקופסה המרובעת מלאה בעיגולים זהובים.
אבל כשהגיע לרחבה הגדולה והירוקה שעליה עמדו צמחים צהובים וירוקים, מה מצא?
האיש הקטן כמו אצבע, בעל כובע אדום, נעלם ומסביב לכל פרח צהוב כרוכה הייתה פיסת בד ארוכה ואדומה.
כך הצליח האיש הקטן כמו אצבע, בעל כובע אדום, לשמור על הבטחתו ויחד עם זאת להציל את הקופסה המרובעת שלו, מלאה בעיגולים זהובים."

זה היה אחד הסיפורים שסיפר לי הדוד שלי.